

אינטרנציונל

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יט שבט תשס"ח שבת - ירושלים 4:31 תל-אביב 4:45 חיפה 4:35 מוצ"ש - ירושלים 5:46 תל-אביב 5:47 חיפה 5:45

פרשת יתרו

ביקור חולים

מצוה לבקר את החולה ולסדר כל הדרוש לו !

נלמד מהפסוק: "והודעת להם את הדרך ילכו בה" (פרק יח"ב)

ודרשו חז"ל בגמרא (בבא קמא ק. ובב"מ ל:): "את הדרך" - זו גמילות חסדים. "ילכו" - זו ביקור חולים. וכפי שדרשו חז"ל בדומה לזה בגמרא (סוטה יד). אחרי ה' אלוהיכם תלכו" - להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים אף אתה הלבש ערומים, מה הוא ביקר חולים אף אתה בקר חולים.

לכאורה, הרי "ביקור חולים" זהו גופא "גמילות חסדים", ומדוע הבדילו חז"ל בדרשתם את "ביקור חולים" מ"גמילות חסדים" ולמדו כל אחד מהם בפני עצמו?!

ואשר נראה בביאור העניין, כי לאמיתו של דבר עיקר מצות ביקור חולים אינה אלא כשהמבקר הוא "בן גילו" של החולה, וכפי שאמרו חז"ל (גדרים לט:): שהמבקר את החולה נוטל אחד מששים מחליו ובלבד שהוא בן גילו. אך כאשר כל אדם מבקר את החולה לסדר הדרוש לו ולבקש עליו רחמים, זה אכן נכלל במצווה הכללית של "גמילות חסדים" ואין זה מיוחד למצות "ביקור חולים". נמצא לפי"ז, שמצות "גמילות חסדים", שהיא לסייע לחולה בגופו ובתפלתו, ומצוות "ביקור חולים" שהיא ליטול אחד מששים מחליו ובבן גילו, הם אכן שתי מצוות נפרדות.

וצריך להבין מה נקרא "בן גילו"? מצינו בזה ג' ביאורים: (א) "בן גילו" כפשוטו, שהמבקר והחולה הם בני אותו גיל ואותם שנים. (כגון בחור לבחור וזקן לזקן. ה"מפרש" בנדרים שם.) (ב) "בן גילו" היינו שנולד באותו מזל שנולד בו החולה (תוס', ר"ן ורא"ש.) (ג) "בן גילו" היינו שדעתו של המבקר קרובה לדעתו של החולה והם חברים לדעה, וממילא נהנה החולה מביקורו ומיקל על חוליו. (שטמ"ק, מאירי).

עוד צריך להבין פשר האמרה "נוטל אחד מששים מחליו" וכי המבקר צריך "להפסיד" משהו כשמקיים מצוה יקרה זו?!

ומבאר רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו בן יהודע) ש"ודאי אין הכוונה שיקח אחד מששים מן החולי, להיות נדבק בזה המבקר, זה אי אפשר להיות בטבע, ועוד מצות ביקור חולים מצוה יקרה שהיא אחד מדברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא ואיך יתכן שיהיה לו הזק מזה? אך הכוונה מחמת שהוא בן גילו מגיע צער לנפשו אחד מששים מצעריו של חולה, ואז ע"י הצער הזה המגיע לנפש המבקר, יסלקו מן החולה אחד מששים מן החולי שבו, לפי שיש בצער זה יותר כח להגין ולכפר.

לסיום, יש בנותן טעם להציע רמז נאה בפסוק בפרשתינו: אמרו חז"ל (שבת יב.) "הנכנס לבקר את החולה בשבת אומר "שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא". דבר זה נרמז בפסוק "משה ידבר והאלוקים יעננו בקול". כלומר: אם המבקר ידבר - "משה" [=ראשי תיבות "שבת היא מלזעוק"] אזי האלקים יעננו ב"קול" [=ראשי תיבות "ורפואה קרובה לבוא"].

לבקר את השכינה...
מדה טובה היתה לו לגאון רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל (בעל השדי חמד) לבקר בעצמו בבית - אבל או בבית שמחה ואפילו את העניי שבעניינים היה נוהג לבקר ולחלוק לו כבוד.
פעם פגשוהו אנשים הולך בדרך כחום היום. שאלוהו: לאן פניו של הרב מועדות? השיב: "לקיים מצות ביקור חולים". שאלוהו: מי הוא החולה? נקב בשמו. נחרדו השואלים ואמרו: "הן חולה זה עבריין הוא, אל ירבו כמותו בישראל".
העיר להם רבי חיים חזקיהו: ראשית הרי כבר נאמר: "אפילו חוטא שבישראל מלא מצוות כרימון" ושנית לא את החולה בלבד אנו הולכים לבקר, אלא גם את השכינה המרחפת מעל מיטת החולה.
התלוו האנשים עמו. כשראה אותם החולה, התרגש ושמח מאד. הוא התאוּשש, וישב על המטה מפני הכבוד. לא עברו ימים מועטים והאיש התהלך ברחובות העיר בריא ושלם. ומאז חזר בתשובה שלימה, ולא נמצא בו כל דבר עבירה.
אורות ממזרח

העלוך מוקדש

אמי מרת ברכה בת איקה ואשתי מרת שולמית בת חוה

לרפואה שלמה ואריכות ימים

הוקדש ע"י ידידנו היקר ר' פרדכי חיים דויטש הי"ו

להזהר שלא לפגוע בכבודם

של תלמידי חכמים !

נלמד מהפסוק: "כל הנוגע בהר מות יומת" (פרק יט"ב).

ודרש החפץ חיים (בספרו עה"ת): ומה אם הר שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום, מכל מקום נתקדש על ידי קבלת התורה, עד שהזהירו כל ישראל מלנגוע בקצהו, קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם, שלמד את התורה גופה, ושיש בו דעת ומרגיש העלבון, על אחת וכמה וכמה שהנוגע בו כנוגע בבת עינו.

דברים נוראים ונוקבים כתב המאירי (יומא כג.) על זכותו וחובתו של תלמיד חכם להקפיד על בזיון כבוד תורתו, וכך כתב:

"תלמיד חכם ומלך וכיוצא באלו, אף על פי שאינם משתדלים בנקימה, מכל מקום ראוי להם שלא למחול מכל וכל אלא יהא שמור בלבם לכבוד תורתם ומעלתם ויניחו הענין למי שאינו מקפח שכר בריה עד שיהא זה נענש עליה על ידי מי שיזדמן. וכשיזדמן לא יחיה הוא מוחה עליה ויבין שמאת ה' והשגחתו יארע לו כן מאחר שלא מחל החכם ולא העביר צערו מלבו שנמצא המקלה מעמידו כל יום ויום בצער. ועל זה אמרו "כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש", כלומר שמערים למצוא מקום למי שבא לקום עליו כדכתיב "הוא ישובך ראש, אינו תלמיד חכם", כלומר אין מדתו כמדת תלמיד חכם שראוי לו ליקר תורתו". עכ"ל.

ואולם הרמב"ם (הלכות ת"ת פ"ז הלכה ג) כתב: "אף על פי שיש רשות לחכם לנדות לכבודו, אינו שבח לתלמיד חכם להנהיג עצמו בדבר זה אלא מעלים אזניו מדברי עם הארץ ולא ישית לבו להן כענין שאמר שלמה בחכמתו גם לכל הדברים אשר ידברו אל תתן לבך. וכן היה דרך חסידים הראשונים שומעין חרפתם ואינם משיבים ולא עוד אלא שמוחלים למחרף וסולחים לו. וחכמים גדולים היו משתבחים במעשיהם הנאים ואומרים שמעולם לא נידו אדם ולא החרימוהו לכבודו, וזו היא דרכם של תלמידי חכמים שראוי לילך בה".

אכן מוסיף הרמב"ם וכותב: "במה דברים אמורים, כשבזהו או חרפהו בסתר, אבל תלמיד חכם שבזהו או חרפו אדם בפרהסיא. אסור לו למחול על כבודו ואם מחל נענש שזה בזיון תורה, אלא נוקם ונוטר הדבר כנחש עד שיבקש ממנו מחילה ויסלח לו".

והביא הכסף משנה את מה שכתב הריב"ש בשם הרמב"ד דאף שאמרו חז"ל בגמרא (קידושין לב) הרב שמחל על כבודו, כבודו מחול, זה רק לגבי אותם דברים שאדם חייב לנהוג בו כבוד מחמת תורתו, כגון לעמוד מפניו וכיו"ב, אבל על בזיונו אינו יכול למחול, ואדרבה, אסור לו למחול מפני שהתורה מתבזית בכך, הוא שאמרו חז"ל שתלמיד חכם צריך שיהא נוקם ונוטר כנחש.

הקב"ה תובע כבודו של חכם

שיש עני הגיע פעם אל החתם סופר והוזמן להכנס לחדרו. הוא הסתגר עמו שעה ארוכה לפליאת מקורבי החתם סופר שידעו כמה יקרה לו כל דקה. לבסוף כתב לו מכתב המלצה שיעמדו לימינו בעת דחקו והעניק לו נדבה הגונה. קם החתם סופר וליווהו החוצה, והכל עומדים ותמהים על הכבוד הרב שמוענק לו.

כששב החתם סופר לביתו סיפר: "כאשר כיהן מורי ורבי הגאון רבי נתן אדלר זצ"ל כרבה של בוסקוביץ, קמו לו מתנגדים רבים שרדפוהו ומררו את חייו. לבסוף גרמו לו לעזוב את העיר".

"**שאלתי** את רבי: הלא אמרו חז"ל (ברכות יט:) שהשי"ת תובע כבודו של חכם. ועוד אמרו (תנחומא - תולדות) שחס הבורא על כבודו של צדיק יותר מכבודו, ואם כן היאך יתכן שהאנשים שהתקוטטו עמו ורדפוהו שקטים ושלוים ואינם נענשים?"

"**השיב** לי רבי: אל תדאג בני, עוד תראה שכולם יתדפקו על דלתך דלים ורשים ויבקשו נדבה... ואמנם כאשר אמר כן היה, כולם באו אחד לאחד וסיפרו לי סאת צרותיהם, תסמנה שערות הראש לשמען. כולם הגיעו מלבד אחד..."

"**תמהתי** והצטערתי על כך שלא נתקיימו דברי רבי בשלימותם. והנה היום הגיע גם הוא, הכנסתיו לחדרי ושמעתי את קורותיו, והנה נתברר שגורלו המר מכולם, ונוכחתי לראות כמה גדולה אזהרת חז"ל להזהר בגחלתם של חכמים שנשיכתם נשיכת נחש ועקיצתם עקיצת עקרב והפוגע בהם לא ינקה!"

חוט המשולש החדש

"הוי זהיר בגחלתן שלא תכוה"

כאשר כיהן הגאון רבי אריה לייבוש ליפשיץ זצ"ל (בעל "ארי דבי עילאי") כרב בווישניצא, היתה שם תקנה שאין לרב להתערב בעניני ה"חברא קדישא". ונהגו בכל שנה בחול המועד סוכות לבחור את הגבאי של ה"חברא קדישא".

והנה אירע שהרב התערב פעם בעניני בחירת הגבאי. בתקופה זו היו מנהיגי הקהילה ממתנגדי הרב וכעת מצאו לגבות את חובם. הם באו אל הרב והורו לו בתוקף כי עליו לעזוב את העיר ווישניצא מיד אף בחול המועד ובאמצע הלילה. ניסה רבי לייבוש לדחות את הצרה שנפלה עליו בפתע פתאום, וביקש מהם להשאר לכל הפחות עד אחר סוכות אך ראש הקהל נענע לו בראשו כי אינו מסכים בשום אופן.

הקפיד עליו רבי אריה, באותו מעמד, ואיחל לו שישאר במצב הזה, וכך הוה, שכל ימיו היה אותו אדם מנענע את ראשו עד שהיו מכנים את משפחתו בשפת האידיש "די שאקלערס". גם טובי הקהילה אשר היה להם חלק בביזוי הרב לא יצאו נקיים ונענשו שלא כדרך הטבע.

והנה לאחר זמן מועט מאז שעזב רבי אריה לייבוש את העיר ווישניצא, נתלקחה אש באחד הבתים והתפשטה במהירות עד אשר כשני שלישי מהבתים של העיר היו למאכולת האש ונשרפו כליל. אלפים נשארו ללא קורת גג, והכל הבינו שהאסון אירע להם על שלא נזהרו בגחלתו של הגאון בעל "ארי דבי עילאי". וגם הגויים האמינו שבגלל שהרעו לאותו צדיק נתקללו ונגעה בהם יד ה'.

וסיפר בעל העגלה שהוביל את הגאון בחצות הלילה בצאתו מווישניצא, שכאשר יצאו את העיר עמד הרב על העגלה והחזיר את פניו כלפי העיר, ופרש ידיו כלפי מעלה והתפלל...

כך יצא הגאון רבי אריה לייבוש ליפשיץ ועבר בין לילה מווישניצא לעיר בריגיל, שם נטע אהלו לתורה ועבודת ה' בקדושה ובטהרה, ושוב לא התערב בצרכי ציבור, ואמר על עצמו את הפתגם הידוע: "תחילה רציתי לתקן את העולם כולו, וראיתי שלא עלה בידי, ואז רציתי לתקן את המדינה וכשגם זה לא עלתה בידי, אמרתי לתקן לכל הפחות את עירי, והנני רואה שגם זה לא הצליח בידי, אם כן אלכה ואשובה לתקן את עצמי."

ידעו דורותיכם

לשמוח בחלקו ולא לחמוד את של זולתו !

נלמד מהפסוק: "לא תחמוד בית רעך... ועבדו ואמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך" (פרק כ"ד)

ובדברות האחרונות (בפרשת ואתחנן) נאמר: "ולא תחמוד... ולא תתאוה בית רעך" (ה' יא) ולמדו מכאן חז"ל (במכילתא) לחייב בשני לאוין על החימוד בפני עצמו ועל התאוה בפני עצמה. ועוד אמרו (שם) שהמתאוה סופו לחמוד והחומד סופו לגזול שנאמר "וחמדו שדות וגזלו" (מיכה פ"ב). מה בין תאוה לחמדה? ביאר הרמב"ם (בספר המצוות - לאוין רס"ו): אם ראה דבר יפה אצל חברו והתאוה בו במחשבתו עבר ב"לא תתאוה", ואם פועל אצל חברו שימכרנה לו עבר ב"לא תחמוד".

בספר "היד החזקה" כתב הרמב"ם (פ"א מהלכות גזילה ואבידה הל' ט): "כל החומד עבדו או אמתו או ביתו וכליו של חברו או כל דבר שאפשר לו שיקנהו ממנו והכביד עליו ברעים והפציר בו עד שלקחו ממנו אעפ"י שנתן לו דמים רבים הרי זה עובר בלא תעשה שנאמר "לא תחמוד". ואינו עובר בלאו זה עד שיקח החפץ שחמד".

נמצאנו למדים, שאם חמד דבר של חברו וביקש פעם או פעמיים לקנות זאת ממנו ומיד נענה ומכרו לו, שאין זה נחשב הפצרה, הרי שבאופן כזה לא יעבור ב"לא תחמוד". ורק כאשר בעל החפץ הביע בתחילה את סרובו למכור לו ומחמת בקשות חוזרות ונשנות נענה, רק אז יעבור בלא תחמוד". וכן העלה להלכה הגאון **רבי בצלאל שטרן בשו"ת בצל החכמה** (ח"ג סימן מג).

בספר יד המלך על הרמב"ם (פ"א מגזילה הל' ט) הסתפק בלאו ד"לא תחמוד", היאך יהיה הדין אם הפציר והכביד רעים על חברו על חפץ פרטי שאין בו שוה פרוטה ולקחו ממנו. האם עובר בזה על לאו ד"לא תחמוד" או לא?

וכתב ה"יד המלך" להכריע דהנה כמו שבאיסור גזילה אין הבדל בין שוה פרוטה לפחות משול"פ וכמו שכתב הרמב"ם שעיקר הלאו ד"לא תגזול" הוא גם על פחות משוה פרוטה [אף שאינו בתורת השבח]. כך גם בלאו ד"לא תחמוד" יעבור אף על חמדת חפץ השוה פחות מפרוטה, שכן מטרת אזהרת התורה היא על ההפצרה ונתינת עינו הרעה בשל אחרים. וגם בדבר השוה פחות מפרוטה אם נגזל ממנו יש לו צער (כמו שאמרו בסנהדרין נד) כי אדם רוצה בקב שלו אף כששוה פחות מפרוטה.

ומוסיף ה"יד המלך" לבאר שאין בהשבת הדבר שחמד, כדי לתקן את לאו ד"לא תחמוד" כפי שישנו בהשבת הגזילה שמתקנת את הלאו ד"לא תגזול". ועיי"ש שמבאר טעם החילוק בין שני הלאוים.

"הכף נתונה לכם במתנה"

פעם נסע החתם סופר לבקר את ידידו הגאון רבי דוד דייטש זצ"ל (רבה של נוישטאט), שהיה עני מרוד. כיבד רבה של נוישטאט את החתם סופר בכלי מאכל מעץ שחוק ומרוט. נטל החתם סופר את כף העץ השחוקה והביט בה בהתפעלות: עד כדי כך הגיעה העניות!

הבחין הגאון המארח בהתפעלותו של החתם סופר [ולא העלה על דעתו ממה באמת מתפעל החת"ס], נחרד וקרא: "רבי משה, למה תעברו על איסור "לא תחמוד", הכף נתונה לכם במתנה"....!

הגדת הח"ס

זכות ההתגברות...

סוחר עשיר בא לפני הרה"צ רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל להתברך במסחרו. בתוך כך הוציא העשיר מכיסו קופסת טבק להריח בה. יפה הייתה הקופסה ומגולפת להפליא. ביקש הרבי לראותה, התפעל ממנה. ושאל אם יוכל לקבלה... "ודאי" אמר העשיר.

חייך הרבי והחזירה. "מבין אתה" - אמר לעשיר - "את הקופסה לא אטול עמי לעולם הבא, ואילו את ההתגברות על ה"לא תחמוד" אקח גם אקח..."

באהלי צדיקים

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- האם למצות ביקור חולים נדרש ללכת בעצמו לחולה או שדי בשיחת טלפון עמו?
- מה היה נימוקו של רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל למנהגו לערוך ביקורים קצרים ביותר אצל חולים (משך כשלוש וחצי דקות)?
- אם ביקר את החולה ומצאו ישן, האם קיים בכך את המצוה?
- בכבוד מי חייבת אשה נשואה יותר, האם בכבוד אביה או בכבוד בעלה (במקרה שכיבוד האחד סותר לכיבוד השני)?
- האם מותר לבן לספר לשון הרע על אביו לתועלת (כגון שאביו גונב ממפעל, ובכך מונעו מלגנוב) או שאסור לו לספר מצד איסור "מקלה אביו"?
- מדוע ביטלו חז"ל מלימודם בשביל ההכנות לשבת (כמבואר בקידושין מא.), הרי זו מצוה שאפשר לעשותה על ידי אחרים [שבשבילה אין מבטלין תורה]?
- על מה ולמה צעק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל על אורח שבא לבקר: "גזלן שכמותך"?
- מה אידע לאדם, שומר תורה ומצוות, שחדל לדבר עם אביו ואמו והם הצטערו מאד על כך, ואף סירב לשמוע לאזהרתו החמורה של רבי שלמאן מוצפי זצ"ל?
- מדוע העדיף רבי אריה לויין לכתת רגליו לבקר חולים וסירב לנסוע לשם כך ברכב שהוצע לו?
- אימתי וכיצד אידע אותו מעשה מופלא ש"אתרוג" החל לדבר אל החזון איש?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר המבוקש **איש לרעהו** (פרשת יתרו: עמודים רלח - רצז) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 5869073-

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

לב של אמא

יום שישי, ערב שבת קודש פרשת יתרו תשס"ב.

האם זכור לכם משהו מיוחד שארע בפרשת 'יתרו' לפני שש שנים? רוב הסיכויים שלא. אך עבור שני בחורים ירושלמיים, השבת הזו לא תשכח לעולם. הייתה זו שבת הבר-מצווה שלהם! שניהם הכינו את הפרשה, ושניהם התכווננו לקרוא אותה ב...אותו בית כנסת!

חוסר תאום מוקדם הניב את ה'התנגשות' הבלתי נמנעת. כאשר גילה גבאי בית הכנסת את הטעות, הוא נחרד. יחד עם זאת היה ברור: אחד משני החתנים יאלץ לוותר.

"אני מוותר" מכריז אחד החתנים ובכך מונע באחת את כל אי הנעימות - או המחלוקת - שהייתה צומחת מהמקרה המביך. חשוב להדגיש שהחתן דגן הכין את הקריאה במשך כשלושה חודשים, כאשר הוא חוזר ומשנן את טעמי המקרא שוב ושוב. במשך כל תקופת ההכנה הוא זוכה לעידוד מסיבי מהוריו ואחיו הקטנים ממנו. מזה שבועות ארוכים שליבה של אימו עולה על גדותיו, בראותה את בנה הבכור לומד ומשנן את הפרשה. והנה מגיע היום המיוחל והבן-יקיר לא מתכבד בקריאה.

תחושת החמצה פושטת בלב האם, אך למרות הכול היא בעיקר גאה באצילות מידותיו של בנה יקירה. היא מקרבת את שפתותיה אל אוזניו ולוחשת לו: את מי שאומר "שלי שלך ושלך שלך" הכתירו חז"ל בתואר 'חסיד' - אתה, בני, חסיד!

* * *

יום שישי, ערב שבת קודש פרשת יתרו תשס"ו.

אם המשפחה מבשלת לכבוד שבת, כאשר היא לפתע עוצרת באחת. הלחץ בחזה, אשר מלווה בתחושת כאב, מונע ממנה להמשיך בהכנות. היא פונה להיבדק ב'קופת חולים' הסמוכה לבית, שם מודיע לה הרופא התורן שעליה להתפנות לבית החולים. "אבל אני באמצע הבישולים לשבת..." היא מנסה להתמקח עם הרופא, אך הוא בשלו: "עליך להתפנות מכאן באמבולנס, היות ואת מסוגלת לחטוף בכל רגע התקף-לב". בלית ברירה היא מתקשרת הביתה ומזעיקה את בנה בכורה, שיצטרף עימה בנסיעה לבית החולים.

האמבולנס דוהר ברחובות ירושלים, ופניו מועדות לבית החולים "שערי צדק". היא מועלית במהירות לקומה העשירית, שם מבשר לה רופא שהיא צריכה לעבור 'צנתור'. רופא נוסף שבדק אותה קובע שהצנתור אינו דחוף. וכך היא מוצאת את עצמה מתמודדת עם שאלה גורלית, בעוד השבת הולכת ומתקרבת בצעדי ענק.

לפתע ניכרת במחלקה תכונה רבת. אחיות ממהרות לארגן 'מתחם סטרילי' בסוף הפרוזדור; ובתוך ניצבים מנהלי בית החולים ורופאים בכירים. הבחור ששוהה לצד אימו מבקש לדעת מהו הגורם לתכונה, ובתוך כמה דקות נודע לו שהגרי"ש אלישיב שליט"א בדרכו לכאן.

היה זה לאחר שבמשך כמה שבועות סבל הרב ממחשבים וכאבים בגב. בנוסף לכך הוא היה נתון ביום שישי בחולשה רצינית. רופאו האישי בדק אותו ויעץ לו להתפנות לבית החולים לשם בדיקה מיוחדת, שניתן לבצע אותה רק בתנאי בית חולים. הרופא גם ביקש שמנהל המחלקה, פרופ' צבעוני - קרדיולוג בעל שם עולמי - יבדוק אותו בבית החולים.

הבחור שומע את הדברים, ובמוחו מתגנבת מחשבה "אולי אזכה לגשת אל הרב על מנת שיפשוט את הספק של אמא בקשר לצנתור?" אך כיצד הוא יוכל לגשת לרב? היאך יצליח לחדור לשטח הסטרילי? מי יאפשר לו להציג את שאלתו בשעה שהרב עצמו נתון למעקב רפואי?!

מלווה בבנו רבי אברהם, ובחבר נאמני ביתו, מגיע הגרי"ש שליט"א למחלקה. פרופ' צבעוני מבצע את הבדיקה במהירות, ובחסידי השם הכול נמצא תקין. יחד עם זאת מציע הפרופ' שמאחר והרב כבר נמצא בבית החולים, אולי יסכים להתעכב במחלקה עד למוצאי שבת, על מנת לבצע בדיקה נוספת לפני השחרור. הרב שליט"א מסכים לכך.

* * *

הבחור חש שההחלטה על גורל אימו מוטלת על כתפיו הצעירות, וזה דוחף אותו ל'איינפאל' (=רעיון) הבא: הוא אוזר אומץ וניגש אל כל אחד מהאנשים שהתלוו את הרב, ומבקש לשמש למחרת כ'בעל-קורא' במניין של הרב.

האנשים לא כל-כך מתייחסים לבקשתו, ואז הוא נזכר: הרי זו שבת הבר-מצווה שלי!

מאז הבר-מצווה שלו חלפו בדיוק ארבע שנים, אך הוא עדיין זוכר היטב את קריאת הטעמים של פרשת יתרו אותה הכין בעמל רב. נכון; בסופו של דבר לא הוא קרא אז את הפרשה בבית הכנסת - אלא החתן השני. אך אין זה אומר שהוא לא זוכר את הקריאה בעל-פה.

ואז הוא ניגש שוב לאנשים ומתחנן שהוא יודע את הקריאה היטב על טעמיה ודקדוקיה!

* * *

קריאת התורה מסתיימת, והבחור אכן עמד במשימה בכבוד רב! מיד בתום התפילה השבתית במניין המיוחד, הוא ניגש להגרי"ש שליט"א ומציג בפניו את הדילמה בה נתונה אימו. הרב מגיב שבמוצאי שבת הוא יבקש ממנהל המחלקה לבדוק את אימו, ולאחר שמיעת חוות דעתו יורה לו כיצד לנהוג.

וכך הווה! הקרדיולוג בעל השם העולמי נכנס לחדר של אימו, בודק אותה ומעביר את הנתונים להגרי"ש שליט"א. "יש לבצע צנתור" קובע הגרי"ש באזני הבחור ומצייד אותו בברכה לבבית לרפואה שלימה במהרה!

יומיים אחר כך שבה האם לביתה, לאחר שהצנתור הוכתר בהצלחה.

ואת כל התגלגלות העניינים תולה הבחור בויתור שלו ביום הבר-מצווה, ולא מפסיק להשתאות מכך! כאשר הגיע הסיפור לאוזניו של הגרמ"ל לפקוביץ שליט"א, הוא הגיב באופן דומה שהזכות התגלגלה לפתחו של הבחור בעקבות הוויתור ארבע שנים קודם לכן.

* * *

בהזדמנות זו מאחלת המערכת ברכת 'מזל טוב' לבחור נ"י, לרגל יום הולדתו ה-19!

שלח ע"י ר' דוד ויסנשטרן שיחי', ששהה באותה שבת בבית החולים יחד עם באי ביתו של הגרי"ש אלישיב שליט"א.